

על משכנות הרזעים

ר"י: "התנוני בדרכי ארצותינו, שקבלו תורתנו ושמרו מצוותנו ומוצותינו, ולכי דרכיהם"

מכבשונו של רבינו מרן הגאב"ד הגאון האדיר רבי צבי פרידמן שליט"א

גליון מס' 75 - אב תשפ"ה שנה ז'

מכתבי תלמידים
המשך בעמ' 2 <<

באור המחצה"ש במג"א

ע"פ המחצה"ש החמדי המג"א כר' נתן, אלא שלענין שומע תפילה נקט שיאמר. ובאשר לגדר ע"פ המחצה"ש, אפשר לבאר, דמ"מ חשש לדעת הטור, ולענין אמירתו בגואל לא הורה לומר לפי שנאמר בנוסח ברכה, משא"כ בשו"ת שאין חשש ברכה לבטלה הורה המג"א שיאמר.

אך יש לבאר באופן נוסף, דהכריע המג"א כר' נתן שאין שייכת אצלו אמירת ענו, אלא שבזה נטה קצת מדעתו דס"ל דמ"מ מוציא הוא את הציבור בדיון ערב בענינו שבשומע תפילה.

והנפ"מ בהנ"ל דלפי הבאור האחרון יאמר הש"ץ ענו בשו"ת רק במנחה, שאז חובת כל יחיד לאמרה, ואילו לפי הבאור

שיעור ליל שבת בלק תשפ"ד בהנהגת האיני מתענה

השו"ע בסמן תקסו הכריע כר' נתן דלא יעלה. ובמג"א כתב שמ"מ בדיעבד שכבר עלה, יאמר בשומע תפילה כיחיד, ולא אחר גואל ישראל כשאר ש"ץ. ובבאור דבריו נקט החי"א, שבדיעבד בעלה להיות ש"ץ סמך המג"א על הטור שאומר ענו בנוסח יום התענית, ואומר גם בגואל ככל ש"ץ, וטעות סופר מה שנדפס במג"א שלא יאמר בגואל, אדרבה המג"א הכריע שבעלה הש"ץ יש לנהוג כמו הטור.

והנה בטעם הטור פירש הב"ח, שהיחיד שאינו מתענה נגדר אחר הציבור ומחוייב בענו.

וזוהו שפסק החי"א שהמתפלל בציבור אומר ענו, היינו שהציבור גורר אחריו את היחיד, אך כשאנו בציבור לא יאמר ענו.

מסורת ההלכה

לענין ענו

בסימן תקס"ה מביא הבאור הלכה מש"כ החיי אדם שמי שאינו מתענה, כשמתפלל בציבור יאמר ענו בנוסח יום התענית הזה, ומאמ"ר פסק שלא יאמר זאת, והכריע הביה"ל כמאמ"ר. וכבר עמד בזה בספר שבט הלוי מדוע פסק בזה המ"ב שלא יזכיר החולה כלל, ולא התחשב בחיי אדם. ולדעת החי"א צ"ב מדוע דוקא במתפלל בציבור הורה לומר ענו.

ש"ץ שאינו מתענה

לדעת הטור ש"ץ שאינו מתענה אומר ענו כשאר ש"ץ אלא שיאמר בנוסח: יום התענית הזה, ומביא שר' נתן חולק עליו ונוקט שאינו אומר ענו כלל, ולכן לא יעלה לתיבה.

להיקהל ולעמוד על נפשנו - עולם הישיבות מגזירת כליה

המעמד האדיר "לנו למורשה" באולם בניני האומה בירושלים

בהשתתפות המוני ציבור בני התורה שומרי משמרת ד'

העומדים בחזית המערכה בעוז ובגבורה נגד גזירת הגיוס על כל בני הישיבות

לזכרו הטהור של ראש גולת אריאל רבינו הגדול מרן רבי יוסף שלום אלישיב זיע"א

אז נדברו
ידאי ד'

משא התקופה מרבינו ליבן של ישראל מרן הגאב"ד שליט"א

באו"ח (ס"י ש"ו) שאם חטפו בת ישראל לשמד כגון שלקחו אותה לכנסייה, חייבים לחלל שבת כדי להצילה, ומבואר שצריך לחלל שבת, אבל לא כתוב שצריך למסור נפש ולהיהרג כדי להצילה. וזה פשוט שהאדם עצמו כדי לא להיכנס לצבא הוא צריך למסור את הנפש ע"ז כפשוטו, כמו ששמענו כבר ממרן הרב שך זצוק"ל, ושיבלחט"א ממרן גאון ישראל הגאון האדיר רבי ישראל יצחק קלמנוביץ שליט"א כפי שהובא במכתבו לכינוס כאן, אבל כאן הרי מדובר להיהרג אפי' בהפגנה שמטרתה למחות על "הרג ועל יעבור" שאף על זה חובה למסור נפש, זה מהיכי תיתי?

אני רוצה להביא קצת אסמכתא ליסוד זה, הנה אנו אומרים בפיוט על רבי שמעון בר יוחאי 'מושב טוב ישבת, יום נסת יום אשר ברחת'. דהיינו מתחילה הוא ישב במושב טוב ואח"כ היה צריך לנוס ולברוח. והטעם לזה כידוע כמבואר בגמ' בשבת שהוא דיבר נגד השלטון ואמר שמלכות רומי רוצה לטמאות את ישראל, ולכן רצו להורגו והיה צריך לברוח למערה שלוש עשרה שנה. ולכאורה הרי הוא ידע שזה פיקוח נפש, שיכולים להרוג אותו על דיבורים אלו, ואין הוא עשה כן. רואים מכאן שבשביל להציל את כלל ישראל רשבי"ה היה צריך להסביר לכולם מי זה השלטון ומה כוונתם, שלא עושים להם טובות אלא כל כוונתם לטמא אותם, ולהביאם לידי שמד גמור, שידעו להיזהר מהם. ובשביל זה סבר רשבי"ה שיש להסתכן ולהיהרג על זה. מכאן יש קצת אסמכתא שהדיון

המשך בעמ' 2 <<

החלטה על גיוס בני הישיבות, (מה שהיום כבר קורה בפועל) ולאחר מכן בשעתו זה בס"ד נעצר. ושוחח עימי בענין זה, ומרן היה אובד עצות מה נעשה אם יהיה גזירה נוראה של גיוס בני הישיבות. היה ממש אובד עצות. אח"כ הוא החליט ואמר לי שכיון שבלי עולם הישיבות אין תורה ואין חיים, לכן בלית ברירה צריך להעביר את הישיבות לחו"ל ולשלוח את הבחורים הצעירים בני ארבע עשרה ללמוד בישיבות בחו"ל! אבל הוא הוסיף ואמר שכל זה בתנאי שכולם יסכימו איתי. ואח"כ הודיעני שלא כולם הסכימו איתו, ולכן מרן זיע"א נשאר בלי פתרון.

דברי מרן הגרי"ז מבריסק זיע"א

מובא בספרו של הגאון הגדול רבי רפאל דוד אויערבאך זצוק"ל אחיו של מרן רבי שלמה זלמן זצוק"ל שהגיעו רבנים מאמריקה ושאלו את מרן הרב מבריסק זיע"א הרי תמיד בענין ההפגנות, כמו על השבת וניתוחי מתים, זה לא היה מוצא חן בעיניו, ומדוע על ההפגנה נגד גיוס בנות הוא תבע מכולם ללכת לשם ואף הוא עצמו השתתף שם, ושאלו אותו מה ההבדל. והוא ענה להם שמעתי מאבי מורי רבינו חיים הלוי זיע"א שכל מי שהולך להפגנות הוא מסתכן בחייו כיון שהציגונים חשודים על הרציחה, ולכן אני לא תומך בכל ההפגנות, אבל בענין ההפגנות נגד גיוס בנות צריך ללכת גם אם יהרגו שם, כיון שגיוס לצבא השמד זה ביהרג ואל יעבור.

זה חידוש גדול בהלכה, כיון שאנחנו יודעים את ההלכה

קשה סילוקן של צדיקים כשריפת בית אלוניו

התכנסנו כאן לרגל היארצייט של גדול הדור רבינו מרן רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל.

יש שתי לשונות בדברי חז"ל בענין סילוק הצדיקים, במקום אחד חז"ל אומרים (ילקוט ישעיה כט) 'קשה סילוקן של צדיקים' כחורבן בית אלוניו. ובמקום שני (ר"ה יח' ע"ב) 'קשה סילוקן של צדיקים' כשריפת בית אלוניו. פעם לשון חורבן ופעם לשון שריפה.

והביאור בזה שיש חילוק בין חורבן לשריפה, כשנחרב בית אז נשארו האבנים, וזה מסמל שרוח בית המקדש תמשיך הלאה, כי נותרה שארית מסויימת, אבל כשנשרף בית לא נשאר ממנו כלום. כן הדבר בסילוקם של צדיקים, יש פעמים שזה בגדר 'כחורבן' בית אלוניו, כיון שבחייו השאיר הוראות איך להתנהג במצבים שלפנינו, וזה רק כגדר חורבן, אבל במקרה שלנו הסתלקותו של מרן זיע"א זה בגדר קשה סילוקן 'כשריפת' בית אלוניו, הגיעו גזירות חדשות שלא היו בזמנו, כולם מבולבלים, פה שמחים ופה עצובים, בלבולים גדולים, הכל נהיה מבולבל ומטושטש. אין עוד את האדם שעמד בראש היהדות החרדית והורה כיצד לנהוג בעתות צרה ומבוכה.

מבטו ודרכו של מרן זיע"א בענין גיוס בני הישיבות

כבר בתקופת מרן הגרי"ז זיע"א היה תקופה שכמעט היה



המשך מעמ' 1 <<<
הראשון יאמרנה הש"ץ גם בשו"ת דשחרית.

ולבני עדות המזרח שאומרים ענגו גם בשו"ת דשחרית אין כמובן נפ"מ בדבר).

בדעת המ"ב

הבאנו שהמ"ב פוסק שהאינו מתענה אינו אומר ענגו גם כשמתפלל בציבור והוא כדעת ר' נתן, ואזיל שליטתו בזה שכתב שהאמת כהמחצתו שביאור המג"א.

ומזה נוכל ללמוד שנקט במג"א שהעיקר כר' נתן אלא שמ"מ אומר ענגו בשו"ת להוציא את הציבור, וכמובן שרק במנחה.

ועכ"פ התיישב שאין מקום לתמיהת השבט הלוי, להא שפסק המ"ב כמאמר מרדכי, ולא כחיי אדם, ולהא שנתבאר, הכל מובן.

בענגנו שאומר הש"ץ

הש"ץ אומר ענגו אחר גואל ישראל, ובשבח לאמרו איתא בסימן קיט שיאמרנה בשו"ת.

בד"א בשהיו בציבור שבעה מתענים, אך בהיו פחות איתא בסימן תקסו שאין הש"ץ אומרה אלא בשומע תפילה.

ושמעתי ממרן הגריש"א זיע"א, שבנחסרו מתענים יאמרנה רק בשו"ת דמנחה, ואילו בהיו שבעה מתענים אלא ששכח לאמרה בגאל ישראל, יאמר בשומע תפילה גם בשחרית.

ולהא שנתבאר, החילוק מובן, שבהיו מתענים חובה מוטלת על הש"ץ להתפלל עבור הציבור בגואל, ובשבח יוצר בדיעבד בשומע תפילה. משא"כ כשאין ציבור מתענים אין על הש"ץ אלא להוציא את היחידים, וזה רק במנחה.

בשיטת השע"ת

ההלכה כמשנ"ת לעיל, והנה דעת השע"ת דבליא שבעה מתענים, לא יאמרנה הש"ץ כלל. אמנם כתב המ"ב בסימן קיט שבגונא שהיו בתחילת חזרת הש"ץ שבעה מתענים ולפני גואל ישראל נתמעטו, שאז מודה השע"ת שטוב שיאמרנה הש"ץ בשומע תפילה, והיינו שיש כה"ג בחינה של תפלת הש"ץ עבור הציבור.

נפ"מ להלכה

ואף שאין ההלכה כהשע"ת, יש ללמוד מהנ"ל כדלהלן. שהנה ע"פ הגריש"א אין שבעה מתענים, אין אומר הש"ץ ענגו בשחרית כלל, אמנם בהיו שבעה בתחילת החזרה ונתמעטו, שאז יאמרנה הש"ץ גם בשחרית ודו"ק בזה.

להיהרג בדין של יהרג ואל יעבור, זה נאמר לא רק על מי שרוצים שיעבור על הדת, אלא אף על מי שעושה פעולות כדי שלא יעבירו אחרים בשמך, כדאי להסתכן כדי שיהרגו אותו, וכדברי מרן הרב מבריסק זיע"א.

על כל אחד להתכונן בפועל ממש בשמחה ועוז רוח

מרן הרב מבריסק זיע"א בשעתו אמר כן על גיוס בנות, ומרנא החזו"א זיע"א ביאר במכתב שכתב על זה שזה ביהרג ואל יעבור כיון שיקלקלו אותן באמונה. ולפי זה אין הבדל בין בנים ובין בנות בשניהם זה יהרג ואל יעבור כי שניהם צפויים ועשויים להתקלקל באמונה. זה פסק מפורש בדבריו! וכ"ש בזמנינו שהמסירות נפש היא רק במה שמטילים פחד על כולם שיטילו מחסומים ויבצעו מעצרים, כמו שעצרו עכשיו בעיר יהוד, ויכניסו את בני הישיבות לבית הסוהר.

אני פונה לכל אחד ואחד מהבחורים שיושבים פה, כולכם עלולים להיעצר בבית הסוהר, דע לך שאתה וכולם שזה לא יהיה הפתעה בשבילכם, כולכם צריכים להיות מוכנים כבר מעכשיו, ולשמוח על הזכות שהזדמנה לכם להציל את ישראל, וכאן זה לא יהרג ואל יעבור אלא רק כלל ולא יעבור.

כבר למעלה ממאה בחורים הלכו לכלא הצבאי בזמן מרן ר' שמואל צוק"ל ואף אחריו, והבחורים גילו שם רוח איתנה ורוח גבוהה, עד כדי כך שהצבא מינה ועדה שתחקור את ענין המעצרים של בני התורה האם זה כדאי, וקראתי את הדו"ח שלהם, ומסקנתה היתה שיש להפסיק את המעצרים של הבחורים בני התורה, כיון שהבחורים שנעצרים מרוממים את הרוח של כל האסירים, וזה ההיפך מכל מטרות הכלא לדכא את האסירים. אותם בחורים עשו רוח חיה ולימדו את כולם יחדות. ועוד סיבה הם כותבים שעשו על כל בחור הפגנות, ובגלל ההפגנות באים פחות בחורים לצבא, וכל מי שהלך לכלא, בחוגי שומרי התורה הוא נחשב לגיבור האומה, ועושים לו מסיבות וקבלת פנים, ולכן לא כדאי כל המאסרים.

ועכשיו שוב התחילו פתאום במעצרים, ולכן כל אחד צריך להיות מוכן לזה, ולהבין כמו שרואים במגילת רות שנעמי וערפה רצו להתגייר, ונעמי הזהירה אותם שלא כדאי להם כיון שיש הרבה הלכות קשות ביהדות, והוויכוח הזה של נעמי עם רות נמשך זמן רב ויכל להימשך עוד ועוד, ורק אחרי שרות אמרה לנעמי 'כי המוות יפריד ביני ובינך' אז כתוב 'ותרא כי מתאמצת ללכת, ותתחל לדבר אליה', רק המוות יפריד. כך כל אחד מאתנו צריך להגיד לתורה ועבודת ד' 'המוות יפריד ביני ובינך'. עלינו להרגיש שאין טעם בחיים רק תורה ואמונה וירא"ש. ולחיות את האמונה השלמה שאין עוד מלבדו, ולא להיגרר אחרי רוח הרחוב, וכוונתי גם לרוח הרחוב החרדי, שעושים מסיבות והלל ונשמת על הניצחונות באיראן וכדו'.

בלי תורה ומצוות עדיף לבטל את כלל ישראל

צריכים לדעת שכל עם ישראל נוסד אך ורק לעבודת ד', וכמו שאומרים חז"ל בסוף פרק חזקת הבתים שמים שגזרה עלינו המלכות גזירות שלא לקיים תורה ומצוות ד'ין הוא שלא נישא אשה ולא נלד בנים ונמצא זרעו של אברהם אבינו כלא מאליו, צריך לחסל את עם ישראל. בלי תורה לא צריך את עם ישראל. הוא מיותר. כל היעוד של עם ישראל זה רק תורה ואמונה, כולם צריכים לזכור את זה. רוח הבלבול מקיפה את כולם, כמה צריך בהירות בעינינו, לא להיגרר אחרי פיתויים ודברים שמציעים, הכל שקר, כיון שכל המטרה זה רק שמד!

מבטו של בן תורה על הצלחות העוה"ז

כתוב שהקב"ה הבטיח 'כי לא תשכח מפי זרעו', אם אנחנו נמשיך ככה במסירות נפש לבזות את כל אלה שלא הולכים בדרכי ד', וכמו שכתוב שרבי נחוניא בן הקנה הודה ביציאתו מבית המדרש 'ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות', אם לא הייתי בבית המדרש הייתי מיושבי הקרנות. יושבי קרנות זה אנשים שיושבים כל היום ומשחקים במשחקים של ילדים ולא עושים כלום. ולכאורה גם אם לא היה בבית המדרש הוא היה גאון גדול ויכל להיות עשיר גדול או איזה שר בממשלה או רופא גדול, ומדוע אמר התנא שאם לא הייתי בבית המדרש הייתי מיושבי קרנות.

והביאור בזה הוא שבעיני בן תורה כך הוא, שאם לא הייתי מיושבי בית המדרש זה כמו שהייתי מיושבי קרנות, אנשים שלא שווים כלום, כך עלינו לחשוב, וכדברי התנא באבות שהתורה 'מרוממת ומגדלת על כל המעשים', שהוא למעלה וכולם למטה.

ואם הקב"ה יראה שאנו במצב של 'רבת את ריבם' דנת את דינם נקמת את נקמתם, שאכפת לנו וזה ריבנו דיננו ונקמתנו, שאכפת לנו זה הדרך להימלט מזה. וחס וחלילה שיהיה שום פשרות ושום עניינים איתם.

אכזריות בלתי נתפסת של השלטונות בעבר

צריך לזכור שהשלטון פה, כפי שכתב גאון ישראל

רבי ישראל יצחק קלמנוביץ שליט"א שצריך להתפלל שיתבטל, צריך לזכור את המציאות שלו, וכפי שכבר עשו בעבר, שהעלו במטוסים יהודים מתימן לא"י וקלקלו אותם, ונשארו בודדים יראים ושלמים, וכן עשו ביהדות מרוקו, ואף עשו מסחר בתניקות של עולי תימן. ועכשיו הם רוצים לקלקל אותנו, בכל מיני פיתויים ורמאות. וכן לאחר מלחמת העולם השנייה הביאו בחורים וילדים ניצולים, כולם חרדים יראי שמים עם פאות ובנים של צדיקים, וקראו להם 'ילדי טהרן', כולם היו שם יראים ושלמים, וארגון 'עליית הנוער' לקחו אותם לקיבוצים וקלקלו אותם ע"י שעשו צחוק מכל התורה והמצוות.

וסיפר הגאון רבי פנחס שרייבר זצ"ל שבאחד הקיבוצים הבחורים הניחו תפילין, ואנשי הקיבוץ לא יכלו לסבול זאת, ולקחו חמור וקשרו עליו תפילין רח"ל, והסתובבו איתו בכל הקיבוץ לעשות צחוק מהתפילין, וזה כבר הספיק כדי לקלקל את כולם, צריך לדעת שעכשיו רוצים גם כן לעשות זאת לנו. היום אמנם לא עושים חמור עם תפילין, אבל הם רוצים לגייס לצבא השמד שכל באיה לא ישובו.

חמור עם תפילין

גם היום יש חמורים עם תפילין, אמנם לא בדיוק אבל בדומה לזה, שעושים כביכול פלוגות דתיות, שם ילמדו קצת תורה וישמרו מצוות. אין דבר כזה. כמו שכתוב בתורה שפרעה אמר למשה רבינו על בקשתו לצאת למדבר לעבוד את הקב"ה, אמר לו פרעה אתם יכולים לעבוד אותו כאן בארץ במצרים, אמר לו משה רבינו אי אפשר לעבוד את הקב"ה בארץ מצרים, כיון שבמקום טומאה לא שייך עבודת ד'. כך גם בצבא השמד שהוא מקום של כפירה וטומאה, לא שייך עבודת ד' וכולם יתקלקלו שם. ובשביל לרמות את כולם הם הקימו כאילו פלוגה חרדית שקראו לה חשמונאים, תראו את השקר, הרי החשמונאים זה אלו שקמו נגד שלטון הגויים, כיון שהשלטון גזר להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך, והחשמונאים נלחמו נגד זה, ואילו כאן השלטון עצמו שקם כדי לעקור את התורה מישאל הוא קורא לעצמו חשמונאים, זה בדיוק להיפך. זה דומה לחמורים עם תפילין, שהשלטון שרוצה לעקור את התורה, עושה גדוד של תורה מקולקל עם תפילין, כדי לעבוד על כולם.

הדקדוק הגדול בחינוך הבנים

כמה אנחנו צריכים לעמוד על נפשנו, וב"ה גילינו שהיו הפגנות של בחורים צעירים עם כל המסירות נפש, איך זה יכול להיות, במקום כזה שהכל הוא רוח טומאה. וכבר אמר הנביא ישעיה (מט כא) 'ואמרת בלבבך מי ילד לי את אלה, ואני שכולה וגלמודה גולה וסורה, (אני נדרפת) ואלה מי גידל' (איך יש כאלה בנים). זה מראה שיש בכלל ישראל בנים טובים שעושים מעשים של מסירות נפש, רק צריך שלא יקלקלו אותם. והקב"ה אומר 'גם בעיני יפלא', כביכול, זה נס.

כמה כוחות ומאמצים השקיעו אנשי הציונות החרדית למנוע כינוס זה, נמצא שעצם הכינוס שמתקיים עכשיו זה נס וסייעתא דשמיא, כמה צריך להודות לקב"ה שזכינו ללכת בדרך אבותינו ואבות אבותינו וכדברי הנביא (שם נא ב) 'הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללתם', הביטו ותלמדו מאברהם אבינו שעקד את יצחק איזה מסירות נפש, וכיצא בזה הביטו אל שרה אמנו תחוללכם, ששרה אמנו ראתה שישמעאל קצת מקלקל את יצחק, שזה היה דבר נסתר שאברהם אבינו לא ראה זאת, ואמרה שרה 'גרש את האמה הזאת ואת בנה', ואלו שתי שקוראים בשני ימי ראש השנה, כיון שצריך ללמוד מזה, עד כמה צריך להתרחק מכל האחרים שמבולבלים. אל תחשבו שישמעאל היה רשע מרושע, אלא רק בנקודות דקות הוא סטה מהאמת של אין עוד מלבדו, שאף אברהם אבינו לא ראה זאת, אבל שרה אמנו הרגישה בזה, ורצתה לשמור על יצחק על השלמות המושלמת. וזה מה שכתוב הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם.

דמות דיוקנו של אביו

צריך ללמוד להתרחק מכל ההשפעות האלה, עוד מעט בין הזמנים, והולכים ברחוב, כמה צריך גם בימים אלו להדבק בתורה, ובעיקר בעיון התורה, להמשיך את דרכו של מרן הגרי"ש וזרעם של כל גדולי ישראל, ולראות מול עינינו את כל גדולי ישראל, וכמו שאומר השל"ה הקדוש שאדם צריך לחשוב בעיניו שכאילו הוא עומד לפני משה רבינו וע"א חכמי הסנהדרין, שמתכלים עליו מה הוא עושה. וכשאדם חושב כן הוא כבר יודע מה עליו לעשות בכל ענין וענין. לתאר לפנינו את משה רבינו והסנהדרין זה קשה, אבל אנחנו ראינו את מרן הרב אלישיב זיע"א מה זה תורה ומה זה עמל התורה, ומה זה מסירות נפש, את זה כן אנו יכולים לתאר, ראינו את מרנן הרב שך והקהילות יעקב זיע"א ומרן ר' שמואל זיע"א, כמה עלינו לראות את דמות דיוקנום.

וכמו שרואים ביוסף הצדיק שהיה לו ספק ונסיון, ולא ידע מה לעשות, וכתוב שראה את דמות דיוקנו של אביו, היינו ששאל את עצמו מה אבא היה עושה במצב זה, ועי"ז היה לו את התשובה. כן בכל דבר ודבר אנחנו צריכים לחשוב מה מרן הרב אלישיב היה אומר לעשות במצב זה, האם מותר לקרוא את העיתון הזה, ואיך להתייחס לצו הגיוס, ואיך



החורבן והגלות - אז והיום

השיחה השבועית מרבינו מרן הגאב"ד שליט"א פרשת פנחס תשפ"ה

חורבן בית שני - מפני הצדוקים

גמג' (ברכות ט ע"ב) מובא 'מקדש ראשון מפני מה חרב מפני ג' דברים שהיו בו ע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים וכו', אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם'. והגמ' שם דנה מה יותר חמור האם הג' עבירות חמורות של בית ראשון או השנאת חנם של בית שני. עצם הנידון נראה תמוה, במבט שלנו לא היינו שואלים שאלה כזאת, פשוט שג' עבירות חמורות יותר משנאת חנם. ועונה הגמ' 'חנו עיניכם בבירה שחזרה לראשונים ולא חזרה לאחרונים'. זאת אומרת שהשנאת חנם יותר חמורה מהג' חמורות. איך ניתן להבין זאת ששנאת חנם חמורה יותר מג' עבירות חמורות.

מבאר הבית הלוי בשם היערות דבש לרבי יהונתן אייבשיץ, שהחטא בזמן בית שני שבגללו נחרב הבית היתה שיטת הצדוקים שהתפשטה בישראל שהיא הייתה כפירה בתורה ובעיקרי האמונה כמו בשכר ועושה. והדרך של הצדוקים גרמה שנאה אצל המון העם לתלמידי חכמים ועל ידי כך הם עזבו את דרך התורה ונמשכו אליהם. וזה מה שהגמ' אומרת שבית שני חרב בגלל שנאת חנם, היינו שעצם השנאת חנם נגרמה ע"י השפעת רוח הצדוקים, וממילא התלמידי חכמים לא יכלו להשפיע את דעת התורה נגד הצדוקים.

בעינינו נראה שהמחלוקת בין הפרושים לצדוקים היו כמו המחלוקות בברייתות שנחלקים התנאים בדרשות הפסוקים איך לדרוש בכל מקום את הדין, והצדוקים קצת סטו מהדרך. אבל ברמב"ם בפי' המשניות באבות פרק א' כתוב שהם היו כופרים גמורים וכפרו גם בתורה שבכתב ובעיקרי האמונה, אלא שכדי למשוך את העם הם עשו עצמם כשומרי תורה וכאילו יש להם רק ירכו וטענות עם הפרושים.

לפי זה ניתן להבין מדוע החטא שהיה בזמן בית שני היה חמור יותר מהג' חמורות של בית ראשון, בבית ראשון זה היה עבודה זרה שהאמינו בבורא עולם אף שטענו להאמין בכל מיני כוחות ופסלים, אבל בבית שני זה היה כפירה, וכפירה הרבה יותר חמור מעבודה זרה, כמבאר ברמב"ם במורה נבוכים ובאבן עזרא. בבית ראשון הם האמינו בקב"ה, רק האמינו גם שיש כוחות שהקב"ה מסר להם שליטה על כמה תחומים, שכמוכן זה שקר גמור כי אין עוד מלבדו. אבל כפירה לגמרי, זה הכי גרוע שיכול להיות.

וכמו ששמענו ממרן המשגיח רבי יחזקאל לינשטיין זצוק"ל שאומרים בהגדה 'מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו', לא באים כאן לדבר נגד האבות מה היו בתחילה, אלא זה שבח להודיע שמעולם אבותינו לא היו כופרים גמורים, אלא רק עובדי עבודה זרה. מי שעובד עבודה זרה עדיין יש לו סיכוי, כיון שהוא שואל את עצמו מה מטרת הבריאה ומה תכלית החיים ומחפש משמעות, הוא אדם נורמלי שמבין את חידת החיים והוא מחפש לפתור אותה, אלא שיש לו טעויות במסקנא שלו, אבל הכופר בכלל לא שייך למין האנושי אלא הוא כמעין קוף.

מדינת ישראל החילונית - ממשיכת דרך הצדוקים וחורבן הבית

היום המלחמה שלנו זה לא בעבודה זרה, אלא בכופרים! אנחנו צריכים להבין על מה המלחמה, המלחמה היא בכופרים! מלחמת עמלק ממש! עמלק שיטת המלחמה שלו היתה 'יזנב בך כל הנחשלים אחריו', גם היום הם מנסים למצוא ולגייס ולפתות את כל הנחשלים לפלוגות דתיות, כמה זה סכנה. מרן הרב מפוניבז' זצוק"ל ביאר את מה שאומרים 'על הניסים ועל הפורקן וכו' ועל המלחמות' שהטעם שמודים על המלחמות, כיון שעצם זה שיש מלחמה זה מה ששומר על רוח התורה.

עכשיו אנו בשיא המלחמה, בעצם המלחמה עכשיו יש גם ברכה, שזה מחדד את הענין שמבינים נגד מי נלחמים, נגד הכי רע בעולם, הכי ירוד ומושחת, ומצד שני גם ע"י מלחמה זו עושים שטייגן באמונה השלמה שאין עוד מלבדו, שלא להעריך את המדינה והצבא והמטוסים והמלחמה נגד אירן, לא עושים קידושים ונשמת והלל לעבודה זרה! היום אמנם לא שייך מה שאומרים בעלינו לשבח שהם 'מתפללים אל אל לא יושיע', אבל יש את 'משתחוים להבל וריק', הם משתחוים במידה שלא היתה כמותה, לערכים זרים כמו מדינה צבא השכלה וכדומה ככל התרבות הנפוצה כיום, כמה המלחמה הזאת צריכה לחזק אותנו.

עלינו להיות ברוממות ולא בפחד

היום כל הציבור החרדי בפחד ששומעים את ההחלטות שלהם לעשות כל מיני חסימות בכבישים לעצור בני ישיבות עריקים, צריך לנצל את הפחד הזה להרגיש יראת הרוממות אם יקחו אותם לכלא שילכו בשמחה וביד רמה, צריך להרגיש כל יום ויום את האמת. על זה היה החורבן של בית שני שהצדוקים הכניסו את אוזירת הכפירה בעם ישראל, וממילא כבר הגיע התרבות שלהם והספורט וכו', וזה היצר הרע הגדול היום - שהם משתחוים להבל וריק, וזה הזמן שכולם צריכים להרגיש שאנו חיים בתוך גן חיות, ולא צריך להיות בפחד, אלא אדרבה להרגיש רוממות - עלינו לשבח לאדון הכל שלא עשנו כגוי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה שהם משתחוים להבל וריק.

וכבר הזכרתי מספר פעמים, וכן סיפרו לי אנשים שכך עשו האבות והסבים שלהם, כשהיו עוברים ליד בנין נוצרי היו יורקים ואומרים 'שקץ' תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא, וכן היום שעוברים ליד כל משהו חילוני או איזה בית ספר שלהם או מחנות צבא צריך להיות הרגשה כזאת, אפשר לנצל את המצב שאנו בו ולהתעלות הרבה ביראת שמים. אם נעמוד בשיא הגבורה נזכה לסייעתא דשמיא שלא יוכלו לבצע את גזירת השמד, אבל אם לא נעמוד בשיא הגבורה חלילה חלילה אי אפשר בכלל לחשוב מה יהיה כאן רח"ל, כל עולם התורה בעולם כולו יתמודד, אנחנו צריכים להבין על מה המלחמה כאן!

והם מציעים כל הזמן כל מיני הצעות שמטרתם לבזות את ציבור יראי ה' ועי"ז לפתות את הבחורי ישיבות ללכת לצבא, וגם על מי שלא ילך לצבא, הם כל הזמן לועגים ועושים צחוק מהבחורי ישיבות והנציגים החרדים, ולא שאני מגן על הנציגים החרדים, אלא רק מצוין שמטרתם בביזוי הזה הוא לעשות צחוק מכל התורה והאמונה.

עלינו להרגיש במצב כזה שרוצים להשפיל אותנו עד עפר, את דברי המשנה באבות (ו ו)

מרוממתו ומגדלתו על המעשים', הדבר דומה לאדם שנוסע במטוס ורואה מהחלון את הבתים קטנים כמשחקי ילדים, כך מי ששקוע בתורה רואה את כל עניני העולם הזה כמשחקי ילדים, כל החילוניות ותרבותם הכל זה משחק ילדים. בזמן זה צריכים להתחזק בפסוקים 'משנאיך ד' אשנא' לאויבים היו לי 'תכלית שנאתם', אנחנו צריכים להרגיש שהם ממש אויבים שלנו, הרי ע"ז נחרב בית שני שלא הרגישו כל כפלי הצדוקים וזה הביא את כל החורבן וכפי שהבאנו לעיל, ועד היום המצב הזה חודר וממשיך, כמו שראינו לפני מס' שבועות איך שמחו ועשו קידושים ונשמת והלל על הניצחון עם איראן, כל האוירה הזאת משיפעה.

כמה צריך להתעלות מכל המצב הזה, הרי הנביא ישעיה (נא ב) אומר 'הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם', תחוללכם - היא עשתה אתכם, זה שרה אמנו. אותה השפעה קטנה של ישמעאל על 'צחק אבינו לא היתה ניכרת, שהרי אברהם אבינו לא ראה את זה, זה היה השפעה קטנה ועמוקה של הערכה של עניני עולם הזה, ושרה אמנו נלחמה עד הסוף לגרש את ישמעאל, ופרשה זו קוראים בדווקא ביום הראשון של ראש השנה, כדי ללמדנו זאת.

המלחמה שלנו - ללבות את אש התורה והאמונה

המדינה עושה את כל המאמצים לגייס את כולם עד האחרון שבהם, וכמו שרבינו מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל אמר הם רוצים לעקור את הכל מהשורש.

וכדי לעמוד נגד זה, חוץ מעצם המלחמה נגדם בהפגנות ובשאר הפעילות, צריך לעשות שטייגן ברוחניות.

וכמו שהפסוק אומר במשלי 'לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים', השלג זה הקרירות, ולא חסר שומרי תורה ומצוות שכל הזמן מקררים ומקררים, ואילו הפוסק אומר שה'אשת חיל' לא מפחדת מהקרירות, כיון שכל ביתה לבוש שנים, שנים זה חוט אדום, חמימות של אש התורה ואש האמונה, כמה צריך לנצל את הימים האלה להתבונן ולהעמיק עוד ועוד בהשקפה הטהורה, מה זה יהודי ומה זה גוי, מה זה אדם ומה זה בהמה, רק כך נוכל לעמוד בכל הנסיונות, זה ההזדמנות להתחזק בתורה ובירא'ש.

המשנה באבות (ה ה) מביאה 'עשרה ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש וכו' ולא כבו גשמים אש של עצי המערכה' הקריבו קרבנות בבית המקדש תחת כיפת השמים וירד גשם והאש לא כבתה. 'ואל ניצחה הרוח את עמוד העשן' אם העשן של הקרבנות היה מתפזר מהרוח, לא היו יכולים להיות שם, והיה נס שהעשן עלה ישר ולא התפזר. וכתבו המפרשים שזה בא ללמדנו, שכשיש אש של תורה וירא'ש, הגשם - דהיינו אלו שנלחמים בתורה, לא יכולים לכבות אותו. וכן העשן הוא עולה לשמים להקב"ה כשיש בעירה של יראת שמים אז רוח הטומאה לא יכולה לנצל את ההשתוקקות לקב"ה.

אנחנו צריכים להתבונן ולהבין טוב טוב שזה היה סיבת החורבן של בית שני, עבירת הקרירות, ובנין הבית ושמירת הבית תלוי בחיזוק האמונה השלמה שאפס זולתו ואין עוד מלבדו, אין שום ערך ומשהו בעולם אלא הקב"ה לבדו, לא להעריך שום דבר אחר בעולם, עלינו להתעמק ולחשוב כל הזמן שכל הארץ כבודו בכל מקום הוא נמצא, ויחד עם חיזוק האמונה צריך ללמוד תורה בשיא הדבקות, זה מה שמחדיר את האמונה לנפש האדם.

למען ילמד ליראה

וכנגד כל האוירה של הכפירה והעזות פנים שלהם, צריך להיות במצב כמו שכתוב במלך שצריך שיהיה עמו הספר תורה וקרא בו כל ימי חייו 'למען ילמד ליראה את ד', ומבאר המסילת ישרים בפרק כה' וז': 'אה למדת שאין היראה נלמדת אלא מן הקריאה הבלתי נפסקת, ותדקדק שאמר למען ילמד ליראה, ולא אמר למען יירא, אלא לפי שאין היראה הזאת מושגת בטבע, כי אדרבא רחוקה היא ממנו מפני גשמיות החושים, ואינה נקנית אלא על ידי לימוד, ואין לימוד ליראה אלא ברוב ההתמדה בתורה ודרכיה וכו', עכ"ל, דרכיה היינו להבין את ההשקפה הטהורה של התורה.

ולא להיות מושפע מהשורש פורה ראש ולענה, שכלפי חוץ אומרים 'שלוש יהיה לי' אבל בפנים מאמינים ומעריכים בכל השטויות, וזה הכוונה בפסוק 'כי בשרירותי ליבי אלך' רק בלב הוא הולך בשרירות, אבל כלפי חוץ הוא שומר תורה ומצוות, ועליו הפסוק ממשיך 'לא יאבה ד' סלוח לו' עונשים חמורים לאותו האיש, וזה היה חורבן הבית השני.

ועכשיו בימי החורבן כמה אנחנו צריכים להשיב אל הלב ולחשוב בזה, על מה המערכה, ומה דרך המלחמה. לא רק בעצם המלחמה והפעולות המעשיות, אלא בטהרת המחשבות.

וכפי שמרן הרב מבריסק זיע"א בכה במילים בפיוט ביום הדין 'להוגה דעות בדיו', הקב"ה הוגה ויועד את הדעות שלו, הברסקער רב חשש על הדעות שלנו, אנחנו וודאי וודאי חייבים להתרומם ולחזק את המחשבות שלנו.

אנחנו מובטחים שאם נראה שאכפת לנו, שאנו בבחינת רבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם, שזה ריבנו ודינו ונקמתנו, נזכה לראות את ישועת ד' יתברך אמן.

אז נדברו יראי ד'

המשך מעמ' 2 <<<

להגן על מבצרי התורה שלא יחרבו חלילה, מה מרן הרב שן היה עושה ומה מרן המשגיח הגר"י לוינשטיין היה עושה, מה שהם היו עושים כך עלינו לעשות. זה נקרא לראות את דמות דיוקנם הכנס הזה בא למטרה הזאת לראות לנגד עינינו את דמותם של גדולי ישראל גדולי הדורות, לפחות את אלו שחיו בימינו, וללכת בדרכם, וח"ו לא ללכת אחרי כל התעמולה, ולא להתייחס לשום צו גיוס או צו מעצר, ולהתכונן בלב שמח להכלל בכלא, ולשמור את דרך התורה כפי שרוצה הקב"ה, ושכל זאת לנו למורשה! וכך נעשה נחת רוח לקב"ה וד' ישמרנו ונזכה לסייעתא דשמיא אמן.

דעת התורה על מאורעות ונצחונות המלחמה

השיחה השבועית מרבינו מרן הגאב"ד שליט"א פרשת חוקת תשפ"ה

ההגיגות והפולחן

אני רוצה להתייחס לאווירה שהתפשטה בציבור החרדי לאחר הניצחונות הגדולים באיראן, אמרו 'נשמת' והלל גדול והלל קטן, כביכול להודות לקב"ה. הרי להודות לד' זה דרגה של אמונה, וזה נראה דבר טוב וראוי. אך אם חוגגים כעת אין שום סיבה שלא יעשו כן גם 'ביום העצמאות'. זה אותו דבר בדיוק, ויש גם את יום ירושלים - כיבוש הכותל, זה אותו דבר. כל אחד יודע שבמהלך כל המלחמות והניצחונות שהיו, גדולי ישראל התנגדו ומנעו מלעשות מעמדות כאלו. הם הבינו כמה סכנה מונח בזה, מחמת העבודה זרה של הציונות והלאומיות. אין אפשר לעשות דברים חדשים נגד כל גדולי הדורות האחרונים שהתנגדו לדברים כאלו מיום הקמת המדינה? כל אחד צריך להבין את הסכנה הגדולה שבזה! אבל גם אם האדם בעצמו לא מבין את ההתנגדות לזה, אבל הוא יודע שכל גדולי הדור האחרון התנגדו לזה, ואין שייך לחגוג?

אני חשתי לעצמי שאם כבר רוצים להגיד משהו, שיגידו 'עלינו לשבח', 'שהם משתחוים להבל וריק ומתפללים אל לא יושעי'. שהם משתחוים ומהללים את המדינה והצבא וחיל האוויר וכו'. בזה צריך להתחזק, והזכירו לי שיש בענין זה משנה ברורה מפורש, הנה בקידוש לבנה אומרים בסופו עלינו לשבח, ומבאר הביאור הלכה שהטעם לזה שחששו הפוסקים שמה שאומרים ברכה על הלבנה, זה יכול להביא למחשבה שנותנים כבוד ללבנה, שיש איזה ערך ללבנה, ולכן צריך לומר עלינו לשבח לאחר ברכת הלבנה, שאין עוד מלבדו, והכל הבל וריק, ואילו היום כשיש כזאת אוריה של הערצה לא אומרים עלינו לשבח. איזה סכנה גדולה יש בזה שמשתחוים להבל וריק, שמעריצים ומעריכים את המדינה והצבא, זה סתירה לכל האמונה.

וכפי שאנו אומרים בקדושה 'נעריצך ונקדישך', לפני שמקדישים את הקב"ה, צריך קודם את הנעריצך. להעריץ אין הכוונה להקריב לקב"ה קרבנות, אלא להעריץ ולהחשיב אותו שהוא הערך היחיד בעולם. כשיש נעריצך יש נקדישך. אבל אם מעריצים עוד דברים בעולם שאין נעריצך אין נקדישך, וזה מוריד את כל הענין של האמונה.

ובפרט כאן שלא רק אדם פרטי עושה זאת, שזה דבר בפני עצמו, אלא עושים את ההלל והנשמת בציבור, זה הרבה יותר חמור. כמו שאנו מוצאים בשו"ע (או"ח סי' א') שאומרים לפני התפילה פרשת העקידה וכן פרשת המן ועשרת הדברות, אבל שונה מזה עשרת הדברות שאסור לומר זאת בציבור. והסיבה לכך היא כיון שיש כאלו שעלולים לחשוב שעשרת הדברות זה כל התורה. והמשנה ברורה מדגיש 'ובפרט בזמננו' כי רק בזמננו יכולים להיות כאלו שטוים להיות כופרים ולומר שזה כל התורה. ולכן גם אסור להדפיס גיליון של עשרת הדברות, שמא יחשבו שזה עיקר התורה והשאר אינו צריך כ"כ. וכן הרמב"ם אומר שכשאומרים עשרת הדברות אסור לעמוד, היום אמנם עומדים, אבל רבינו מרן הגרי"ש זצוק"ל הקפיד לא לעמוד.

חושבים שזה דבר רחוק שיגידו דבר כזה, אבל הנה יש עיתון שנקרא 'משפחה', הראו לי בשעתו שם ראיון עם נשיא המדינה דאז שמעון פרס, ושם הוא אמר 'אני מקבל ומקיים רק את עשרת הדברות'. כאילו שהוא שומר שבת הכל שקר ורמאות, אבל כך הוא הצהיר. זה בדיוק מה שדיבר המשנה ברורה. בשעתו הלכתי עם זה למרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל והוא קרא את זה בעיון, ואחרי זה הוא יצא נגד העיתון הזה. את זה הפוסקים כבר קדמו וכתבו שיהיה כופרים שיגידו שעשרת הדברות זה העיקר, עד כדי כך נזהרו, זה לא משחק ילדים!

ובפרט כדאי לקרוא את המאמר בעיתון 'המבט', שפתיים יש, שם הוא מסביר בטוב טעם, אם אתם כ"כ יראי שמים שרוצים להודות לקב"ה שניצחו את איראן, מדוע קודם לא התפללתם ועשיתם צומות על הסכנה מאיראן, האם היה בכלל אכפת לכם מזה, האם אמרתם תהלים? אותו הקב"ה שעשה לכם ניסים, הוא יכל לעזור לכם קודם ומדוע לא התפללתם. אלא שלא היה אכפת לכם מכל הענין, ומה שנזכרתם עכשיו זה בגלל שזה מורשים שמטוסים הפציצו. זה דברים נכונים מאד.

גם לפני כן ניהל נשיא ארה"ב משה ומתן לעשות הסכם

עם איראן שיותר על תוכנית האטום, אם ההסכם היה יוצא לאור האם גם אז היו אומרים הלל ונשמת? הרי בקושי ידעו מהמשה ומתן, כמה בכלל התעניינו בזה, מי דיבר מזה. ליצר הרע יש שיטות טובות אין להחדיר את הנעריצך לכל מיני דברים בעולם. להעריץ את המדינה והצבא וההשכלה וכל התרבות הזרה.

על גבול ארץ אדום

בפרשת השבוע כתוב שאהרן הכהן הסתלק 'על גבול ארץ אדום', והטעם שהזכירו היכן זה היה, אומרים חז"ל שבגלל שישראל התקרב לאדום לכן נגזר עליהם שאהרן הכהן יסתלק מהעולם. ההתקרבות היתה שביקשו לעבור והודיעו להם לא נשתה מי באר אלא נשלם על הכל ורק לעבור דרך אדום, ולכאורה איזה התקרבות יש בזה. וביותר יש להבין שהרי הקב"ה הוא אמר להם לבקש מאדום לעבור דרכם, כמבואר בתחילת פרשת דברים (כ ב), ואיזה טענה יש עליהם. ויש שמתריצים שההתקרבות היתה שאמרו 'כה אמר אחיך ישראל' (כ יד), ראו בהם אחים. ואף שהרי גם הנביא מלאכי (א ב-ג) אמר לשון זה, 'הלא אח עשו ליעקב, ואהב את יעקב ואת עשו שנאתי'. מבאר הרבה מסוכטושוב בספרו 'שם משמאל' שיש הבדל בין אח ל'יעקב' לאח ל'ישראל', כי השם ישראל מורה על גדולה של עם ישראל כשהם בדרגה גבוהה ובזמן שישראל עלו בדרגה מבני יעקב לבני ישראל הם כבר לא אחים, הם בדרגה אחרת לגמרי, וזה היה החטא של ההתקרבות לאדום.

אני רוצה לומר בזה הסבר נוסף, הנה בפרשה לאחר פרשת אדום, עם ישראל ביקשו את אותם דברים מסיחון מלך האמורי (כא כא), ולשון הבקשה היא 'אעברה בארץ לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר, בדרך המלך נלך עד אשר נעבור גבל', ולא נתן סיחון את ישראל עבור בגבולו, אבל באדום כתוב תוספת דברים הרבה 'כה אמר אחיך ישראל אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו, ויורדו אבותינו מצרימה ונשב במצרים ימים רבים וירעו לנו מצרים ולאבותינו, בני ישראל אמרו לאדום הרי אתה מכיר אותנו, אנחנו הרי אחים, בטח עקבת אחרינו כל הזמן, וידעת מה קרה לנו ובכית איתנו, 'על כל התלאה אשר מצאתנו, ויורדו לנו המצרים ולאבותינו, בטח כאב לך, אבל לסיחון הם לא אמרו אריכות דברים אלה, כי באדום הם הרגישו אחים שלהם וביקשו רחמים שבדאי הם זוכרים מה עבר עלינו. ואם הם אמרו ככה, סימן שהם הרגישו אהבה לאדום 'אחיות אחים', אבל לא היו מרגישים כן הם לא היו אומרים את זה. וכמיה הפנים אל הפנים, היות ועם ישראל הרגישו אהבה לאדום לכן הם חשבו שאף אדום אוהבים אותם והאריכו בדברים איתם. זה נקרא להתקרב, הם לא הבינו שמי שעוזב את האמונה הוא שונא אותך שנאה איזמה ולא זוכר שהוא את, וזה היה החטא של עם ישראל שם.

הרע שונא את הטוב

בפרשה הקודמת בקורח כתוב שטענו קורח ועדתו 'כי תשתר עלינו גם השתר', כולם רוצים להיות כהנים גדולים. ומשה רבינו הציע שכולם יקריבו קטורת 'וזאת אשר יבחר בו יקריב אליו'. ולאחר הצעה זו שלח משה רבינו לקרוא לדתן ואבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה, והוסיפו ואמרו 'העניי האנשים ההם תנקר לא נעלה', שאפי' אם תנקר לנו את העניינים לא נעלה אליך לדבר איתך. ואחרי הדברים הקשים האלו 'ויחר למשה מאד ויאמר אל ד' אל תפן אל מנחתם'. והנה מתחילת משה רבינו לא התנגד להם כלל ואמר 'שה' יבחר במי הוא חפץ, וכעת שינה את דבריו 'ויחר למשה מאד' והוא גם מתפלל לה' שלא יבחר בהם.

ומבאר האור החיים הקדוש שאחרי שאמרו 'העניי האנשים ההם תנקר לא נעלה', הבין משה רבינו שיש להם שנאה אישית חזקה נגדו, ולא כמו קודם שחשב שרוצים כהונה מחמת כבוד או מחמת שחושבים שיגיעו ליראת שמים גדולה יותר ע"י שלכן הציע לעשות מבחן ע"י הקטורת, אבל אחרי שראה את שנאתם האישית אליו, ולא הבין על מה השנאה, הרי 'לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעותי את אחד מהם', אלא הגיע למסקנה שודאי שלא שונאים אותו אלא שונאים את הקב"ה, כלשון הפסוק בנביא 'לא אותך מאסו כי אם אותי',

זה הראה את הפנימיות שלהם, וא"כ כאן זה כבר משהו אחר 'כי נאצו את ד', הם שונאים את הקב"ה וזה מתבטא בשנאת משה רבינו.

ומסיף האור החיים הקדוש שהתורה באה ללמדנו כאן שאלו שעוזבים את התורה הם השונאים הכי גדולים, משה רבינו חידש כאן יסוד שטבע הבריאה הוא ש'הרע שונא את הטוב', ללא שום סיבה, ולכן ביקש משה רבינו 'אל תפן אל מנחתם', ולא כמו שחשב בהתחלה.

"עם כלביא" על מבצרי היהדות

כל המלחמה שהיתה הם עשו זאת עם כל העזות הנוראה שלהם, נסעו אלפי קילומטרים וכו' וכו' איני רוצה להרחיב. הם קראו לזה 'עם כלביא'. כמה צריך לפחד מזה. אם הם כאלה עזים מי יודע מה הם יעשו לנו מחר. מי יודע איך הם ילחמו ויפציצו את הישיבות. הם כאלה עזים. זה צריך להכניס פחד לכולם. הרי כבר רואים מהעבר כמה הם עזים, חטפו את ילדי התימנים ומכרו אותם כמו תפוחי אדמה! איזה עזות נוראה זאת.

גם ילדי טהרן הגיעו ילדים צדיקים ואף היו שם ילדים של גדולי תורה, אחד מהילדים היה הגאון הגדול רבי פנחס שרייבר זצ"ל, איך הם לחמו נגדם. ר' משה שיינפלד זצ"ל כתב במאמריו שהם לקחו אותם לקיבוצים וראו שהם לא יכולים נגד הילדים הללו 'ילדי טהרן', אז הם לקחו חמור והלבישו לו תפילין, והחמור הסתובב בכל הקיבוץ. כך עשו צחוק! כזה עזות. מעשה זה הספיק לקלקל את כל הילדים שם. אין גבול לעזות שלהם. אם הם מגלים כזה עזות מי יודע להיכן מחר הם יפנו זאת. ולא רק מחר אלא כבר היום, הנה השבוע הם שלחו חמישים וארבע אלף צוים, צריך להתבונן בפחד.

אם בארזים נפלה שלהבת מה יאמרו אזובי הקיר. אם יש כאלה שהם חרדים אבל יש להם קצת ציונות 'ציונות חרדית', העיזו להחריב באכזריות ארבע חידורים, עזות פנים נוראה. מה יאמרו אזובי הקיר, מה יעשו הכופרים הגמורים, איך הם יחריבו ויהרסו רח"ל. כמה צריך לפחד שרואים שהם כאלה עזים, אז מה שצריך לחשוב ולא לחיות בהזיות, הכל יכול לקרות!

הרי אף אחד לא האמין שיקרה כזה מלחמה, וזה קרה, ועכשיו שיש מלחמה נגד התורה והישיבות מי יודע להיכן הם יגיעו. כולם היו צריכים להיות בפחד עצום. ובמקום זה עושים ע"ז שמחות, והרי כשהם יפציצו את הישיבות לא יעזור לא מקלטים ולא כלום, ומי יודע מה הם יעשו, ובאיזה אמצעים הם ינקטו. עכשיו הרי הם קיבלו בטחון עצמי, לא כמו קודם שקצת חששו והתביישו מאומות העולם, עכשיו יש להם בטחון עצמי, אנחנו צריכים לפחד!

אנחנו צריכים לעשות את שלנו, ראשית כל להתפלל לקב"ה, שכל אחד יתפלל בשמע קולו שתבוטל גזירת הגיוס, ואם לא יבוטל אז שנוכל לעמוד בזה, כל אחד חייב להתפלל, אם הקב"ה רואה שלנו זה לא אכפת ואנו אדישים, הרי אומרים בחנוכה 'רבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם', כל מה שהקב"ה סיע בידם כיון שהיה אכפת להם, שזה היה ריבם דינם ונקמתם, אז היה נוגע אליהם אישית. אנחנו נעשה את מה שאנו יכולים להתחזק בתורה וביראת שמים, ולחנך את ילדינו וכל המשפחה להבין את כל האמת הזאת, להבין את העבודה זרה שיש במדינה והציונות, וכל השקר שבזה, ולצפות לראות במפתלם של כל הרעיונות האלה, ובזכות זה נזכה שהקב"ה 'יצילנו מידם אמן'.

נתרם לטובת נשמת הגאון הגדול לוחם מלחמות ד' ציס"ע רביה"ק מסאטמר רבינו יואל בן רבי חנניה י"ט זצוק"ל יוע"א נתבקש לשיבה של מלה כ"ז מנ"א תשל"ט	נתרם לעילוי נשמת הגאון הצדיק רבי יהושע בן רבי יעקב רוזנבלט זצ"ל נלב"ע כ"ב אב תשס"ג
נתרם לעילוי נשמת הרבנית הצדוקנית מרת דאבא שרה בת הרה"ח רבי חיים מנחם רוחמקין ע"ה נלב"ע כ"א מנ"א תשל"ב	

קחו חלק בפעילות ההצלה של 'עם קדוש'
המוקד הטלפוני * מערך הישיבות * כניסות בישיבות * הישיבות להלשים * פרסום והסברה * "החופשים הגיעו" * סיוע וליווי העצורים

לתרומות: 079-969-79-09